

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **H. T. C., s. r. o.**, v reorganizaci
sídlem L. 667/72, O.
zastoupená daňovým poradcem JUDr. Stanislavem Lžičářem
sídlem Holečkova 31, Praha 5

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Lazecká 545/22, Olomouc

osoba zúčastněná na řízení: **Mgr. Ing. Petra Hýsková**, insolvenční správkyň
sídlem Tyršova 1835/13, Praha 2

o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

takto:

I. Žalovaný je **povinen** vydat rozhodnutí o úroku z nadměrného odpočtu
vyměřeného rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2016, č. j. 1171423/16/3101-51523-80376
za dobu od 26. 6. 2013 do 15. 1. 2017,
Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2016, č. j. 1171690/16/3101-51523-80376 za dobu od 26. 7. 2013 do 15. 1. 2017,

rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2016, č. j. 1171728/16/3101-51523-80376 za dobu od 28. 12. 2013 do 15. 1. 2017,

do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Ve zbytku **se žaloba zamítá.**

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 23.051 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Stanislava Lžičáře, daňového poradce, se sídlem Holečkova 31, Praha 5.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti. Tvrdila, že i přes výzvu jí žalovaný nerozhodl o zákonném nároku ve věci přiznání nároku náhrady za zadrženou daň ve smyslu ustanovení § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád v platném znění (dále jen „daňový řád“). Žalobkyně podala za zdaňovací období únor 2013, březen 2013 a srpen 2013 v zákonem stanovených termínech daňová přiznání k dani z přidané hodnoty a uplatnila nárok na odpočet daně. Nárok na odpočet daně jí byl přiznán rozhodnutími ze dne 3. 6. 2013, č. j. 1171423/16/3101-51523-80376 ve výši 10.979.693 Kč, č. j. 1171690/16/3101-51523-80376 ve výši 16.125.698 Kč a rozhodnutím č. j. 1171728/16/3101-51523-80376 ve výši 4.538.656 Kč. Žalobkyně svůj nárok uplatnila přípisem ze dne 22. 3. 2017. Na tento uplatněný nárok žalovaný nereagoval, proto žalobkyně dne 19. 5. 2017 ve smyslu ustanovení § 38 daňového řádu vyzvala k odstranění nečinnosti nadřízený orgán žalovaného – Odvolací finanční ředitelství. Odvolací finanční ředitelství podnět odložilo a tento postup sdělilo žalobkyni přípisem ze dne 19. 6. 2017, doručeným dne 26. 6. 2017 s tím, že nárok na náhradu nevznikl, neboť nedošlo k vyplacení zadržené daně, dle jeho názoru je nárok vázán výhradně k vratitelnému přeplatku, nikoli přeplatku. S tím žalobkyně nesouhlasí a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34 (dále také „věc K.“) a závěry v něm dovozené. Podle názoru žalobkyně je postup správce daně v rozporu s těmito závěry, neboť jde o nárok na „odškodnění“ za dobu zadrženého odpočtu daně z přidané hodnoty. Otázka použití zadrženého nároku je dle žalobkyně až sekundární záležitostí. Žalobkyně dále upozornila dle jejího názoru nesprávný postup správce daně, který tyto peníze použil bez jakéhokoli rozhodnutí na úhradu splatných daňových povinností daňového subjektu, aniž by však žalobkyni sdělil, na jaké konkrétní tvrzené nedoplatky a ke kterému datu nároky žalobkyně převedl. V takovém postupu spatřuje porušení podmínky ust. 101 a násl. daňového řádu a čl. 41 Listiny základních práv a svobod Evropské unie. Žalobkyně tak

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

požadovala, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o úroku z vratitelného přeplatku vyměřeného rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2016 č. j. 1171423/16/3101-51523-80376 za období od 25. 6. 2013 do 3. 6. 2016, č. j. 1171690/16/3101-51523-80376 za období od 25. 7. 2013 do 3. 6. 2016, a č. j. 1171728/16/3101-51523-80376 za období od 25. 12. 2013 do 3. 6. 2016.

2. Podáním ze dne 10. 8. 2018 žalobkyně upravila žalobní petit, když rozšířila svůj žalobní nárok tak, že požadovala vydání rozhodnutí o úroku z vratitelného přeplatku za období až do 15. 1. 2017, a to z toho důvodu, že nedoplatek na dani z přidané hodnoty mohl vzniknout nejdříve ke dni rozhodnutí odvolacího orgánu o podaném odvolání, tedy ke dni 16. 1. 2017, neboť došlo ke zrušení všech zajišťovacích příkazů pro nezákonnost, což má zásadní vliv mj. i na to, že v době, kdy správce daně započtl přeplatek žalobkyně, neexistovaly nedoplatky na dani žalobkyně.
3. Žalovaný k žalobě uvedl, že ji považuje za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Žalovaný má za to, že nebyl a není nečinný, když nepřiznal žalobkyni úrok dle ustanovení § 155 odst. 5 daňového řádu ze zadrženého nadměrného odpočtu za zdaňovací období únor 2013, březen 2013 a srpen 2013, neboť žalobkyni nárok na tento nevznikl. V době vyměření předmětných nadměrných odpočtů žalovaný totiž evidoval na osobním daňovém účtu nedoplatek na DPH, k jehož úhradě byly v souladu s § 154 daňového řádu tyto nadměrné odpočty použity. Nadměrný odpočet na DPH byl použit na úhradu nedoplateků na dani za zdaňovací období květen – říjen a prosinec 2012 a leden 2013, duben–červenec a září 2013, která byla doměřena platebními a dodatečnými platebními výměry ze dne 3. 6. 2016. Na zajištění této daně správce daně vydal zajišťovací příkazy. V důsledku jejich vydání tak žalovaný na osobním daňovém účtu žalobkyně evidoval ke dni 16. 6. 2016 vykonatelné nedoplatky. Na úhradu těchto nedoplateků správce daně použil nadměrné odpočty za únor 2013, březen 2013 a srpen 2013. S ohledem ke skutečnosti, že správce daně kladné saldo osobního daňového účtu zohlednil při výpočtu úroku z prodlení na DPH za zdaňovací období květen – říjen a prosinec 2012 a leden 2013, došlo k faktické konzumaci kladného salda osobního daňového účtu ve formě nadměrných odpočtů za zdaňovací období únor 2013, březen 2013 a srpen 2013 ve výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Žalobkyně by totiž byla kompenzována dvakrát, z ekonomického hlediska nebyla žalobkyně postupem žalovaného jakkoliv finančně znevýhodněna.
4. Žalovaný je toho názoru, že zrušení vydaných zajišťovacích příkazů s ohledem na pravomocné stanovení daně nemá vliv na použití předmětných nadměrných odpočtů k úhradě evidovaných nedoplateků. Tvzení žalobkyně, že postup žalovaného, kdy předmětné nadměrné odpočty použil na úhradu evidovaných nedoplateků, aniž by o tom vydal rozhodnutí a porušil tak čl. 41 Listiny práv Evropské unie, je třeba odmítnout jako zcela irrelevantní, neboť postup při převedení nadměrných odpočtů na úhradu evidovaných nedoplateků věcně nesouvisí s projednávanou věcí. Nad rámec uvedeného podotkl, že pokud měla žalobkyně za to, že správce daně při použití nadměrných odpočtů na úhradu evidovaných nedoplateků nepostupoval v souladu s daňovým řádem, mohla podat jako prostředek ochrany námitku při placení daně.
5. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

6. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně podala daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2013 dne 25. 3. 2013, v němž uplatnila nárok na odpočet DPH ve výši 40.800.204 Kč, za zdaňovací období březen 2013 dne 25. 4. 2013, v němž uplatnila nárok na odpočet DPH ve výši 29.828.944 Kč, a za zdaňovací období srpen 2013 dne 25. 9. 2013, v němž uplatnila nárok na odpočet DPH ve výši 4.538.656 Kč. Dne 22. 4. 2013 zahájil správce daně daňovou kontrolu pro zdaňovací období únor 2013, dne 22. 5. 2013 pro zdaňovací období březen 2013 a dne 21. 10. 2013 pro zdaňovací období srpen 2013. Výsledkem daňové kontroly jsou platební výměry ze dne 3. 6. 2016 č. j. 1171423/16/3101-51523-80376, jímž byl přiznán žalobkyni nárok na odpočet ve výši 10.979.693 Kč, č. j. 1171690/16/3101-51523-80376, jímž byl přiznán žalobkyni nárok na odpočet ve výši 16.125.698 Kč a č. j. 1171728/16/3101-51523-80376, jímž byl přiznán žalobkyni nárok na odpočet ve výši 4.538.656 Kč.
7. Dne 22. 3. 2017 uplatnila žalobkyně u žalovaného nárok ze zadržené daně, kterým se domáhala vyplacení náhrady spojené se zadržením daně ve formě nadměrného odpočtu za předmětná zdaňovací období únor, březen, srpen 2013.
8. Dne 19. 5. 2017 žalobkyně podala u Odvolacího finančního ředitelství podnět k odstranění nečinnosti ve smyslu ustanovení § 38 daňového řádu.
9. Dne 19. 6. 2017 vydalo Odvolací finanční ředitelství vyrozumění o odložení podnětu dle ustanovení § 38 odst. 4 daňového řádu, neboť podnět žalobkyně neshledalo důvodným. Podle žalovaného vzniká nárok na úrok až po konstatování existence vratitelného přeplatku a jeho pozdnímu vrácení, v tomto případě však tato situace nenastala, neboť ve lhůtě 30 dnů, tj. do 6. 7. 2016, neboť platební výměry nabyly právní moci 6. 6. 2016, v níž by měly být nadměrné odpočty v příslušné výši vráceny, byly dne 10. 6. 2016 vydány zajišťovací příkazy k zajištění daně za zdaňovací období měsíců května až října a prosince 2012 a měsíců ledna, dubna až července, září, října roku 2013, pro která dokončoval daňovou kontrolu. Tyto zajišťovací příkazy byly potvrzeny Odvolacím finančním ředitelstvím dne 14. 7. 2016. Splatnost daňových povinností za uvedená zdaňovací období tak nastala dříve než povinnost správce daně vyplatit daňovému subjektu uznané nároky na odpočet daně za zdaňovací období měsíce ledna, února a srpna roku 2013.
10. Krajský soud posoudil nesporný skutkový stav a dospěl k následujícím závěrům:
11. Krajský soud konstatuje, že do 31. 12. 2014 tu nebylo výslovné zákonné úpravy, která by zakotvovala nárok žalobkyně na uvedený úrok, přičemž ani úprava účinná od 1.1.2015 se – s ohledem na její přechodná ustanovení – na nyní posuzovaný případ nevztahuje. Jelikož tato situace byla v extrémním rozporu s právem Evropské unie, které je vnitrostátnímu právu nadřazeno, jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém, všem účastníkům řízení, kteří na něj odkazují ve svých podáních, známém rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34 (dále také „věc K.“). Z uvedené situace našel Nejvyšší správní soud jediné racionální východisko – eurokonformní výklad založený na výkladu čl. 183 odst. 1 Směrnice Rady ze dne 28. 11. 2006 č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, ve světle následné judikatury Soudního dvora Evropské unie.
12. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu jsou v rozsudku ve věci K. podrobně odargumentovány a podpořeny judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Podepsány

soud plně respektuje nelehkou úlohu Nejvyššího správního soudu při sjednocování judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví, jakož i vysokou autoritu rozsudků Nejvyššího správního soudu. Akcentuje současně i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 2 Afs 165/2016-26, www.nssoud.cz, v němž bylo zdůrazněno, že: *»Z povahy a postavení Nejvyššího správního soudu (viz zejm. § 12 odst. 1 a § 17 odst. 1 s.ř.s.) plyne, že právní názory vyslovené v jeho rozhodnutích mají být zásadním vodítkem pro správní orgány i instančně podřízené správní soudy v obdobných věcech; takový právní názor je navíc závazný v jiných obdobných případech i pro samotný Nejvyšší správní soud a lze jej v jeho precedenčním účinku zvrátit jen rozhodnutím rozšířeného senátu či rozhodnutími „nadřízených“ soudních orgánů (Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Soudní dvůr EU). Citovaný rozsudek (...) rozhodnou právní otázku důkladně rozebírá a podrobně a konzistentně argumentuje, proč dává přednost v něm popsanému řešení této otázky. (...) Naopak je nutné, aby orgány finanční správy ve své správní praxi, tj. i v rámci dalšího řízení v nyní projednávané věci, postupovaly právě v souladu se závěrem plynoucím ze zmíněného rozsudku. Je proto namístě, aby orgány daňové správy právní názor v uvedeném rozsudku reflektovaly, a aby jej i respektovaly, ledaže by snesly vůči argumentům v něm uvedeným uskutku závažné protiargumenty, které dosud nebyly Nejvyšším správním soudem vzaty v úvahu. Nic takového však z dosavadních vyjádření správců daně patrné není. Respektování právního názoru (...) se musí adekvátně projevit v rozhodovací činnosti správce daně jednak tím, že v jiných obdobných případech bude správce daně postupovat podle tohoto právního názoru. Dále pak tím, že pokud tak v minulosti správce daně nečinil a dosud lze zjednat nápravu, je namístě tak učinit (...)«.* K závěrům Nejvyššího správního soudu formulovaným ve věci K. se plně přihlásil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Afs 235/2014-50. V tomto rozhodnutí rozšířený senát akcentoval též existenci rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci K. (ze dne 21. 10. 2015 sp. zn. C-120/15, dostupný na www.curia.europa.eu), kde bylo výslovně deklarováno, že plátce, jemuž byl vrácen nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty v nepřiměřené lhůtě, má právo na úrok z prodlení.

13. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve věci K., v případech, které správce daně podrobí důkladnějšímu zkoumání, si musí být vědom „ceny“, kterou pro něho čas věnovaný prověřování bude mít v případě, že se po prověřování ukáže, že plátcova tvrzení odpovídají skutečnosti. Touto cenou je úrok, v tomto případě z nadměrného odpočtu. Pokud správce daně prověřováním zjistí, že nárok plátce na nadměrný odpočet je zcela či v části neoprávněný, nemá plátce za tu část uplatněného nároku, která mu nebyla přiznána, nárok na úrok z nadměrného odpočtu proto, že mu takový nadměrný odpočet nevznikl.
14. Krajský soud v argumentaci žalovaného neshledal žádný natolik závažný argument, který by jej vedl k závěru, že je třeba se od citované judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie odchýlit.
15. V daném případě je mezi účastníky nesporné a ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně podala včas daňová přiznání za projednávaná zdaňovací období, v nichž uplatnila nárok na odpočet, následně byla pro tato zdaňovací období správcem daně zahájena daňová kontrola, na jejímž základě byly dne 3. 6. 2016 vydány výše vymezené platební výměry, jimiž správce daně shledal část uplatněných nároků žalobkyně na nadměrný odpočet oprávněnými.

16. Krajský soud proto uzavírá, že i před 1. 1. 2015 vznikal nárok na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu daně i v době, kdy ještě nebyl postup k odstranění pochybností či daňová kontrola ukončena, natož pokud na základě jejích výsledků již byl vydán platební výměr. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit názor žalovaného, který se domnívá, že takový nárok nevznikl, neboť nedošlo ke konstatování existence vratitelného přeplatku z důvodu, že ve lhůtě 30 dnů od vydání platebních výměrů byly vydány zajišťovací příkazy k zajištění daně za jiná zdaňovací období žalobkyně. Předně je nutné zdůraznit, že takový výklad jde proti smyslu a účelu úpravy, jak byl osvětlen ve věci K., a sice nahradit daňovému subjektu ztrátu, která je spojena s časem, v němž správce daně jeho uplatněný nárok prověřoval, a po který tak daňový subjekt nemohl nakládat se svými prostředky, pokud se ukáže, že jeho nárok byl alespoň z části oprávněný. I pokud by tedy následně, po vydání platebních výměrů, jimiž byl žalobkyni přiznán nárok na odpočet, došlo v zákonné době pro vyplacení přeplatku ke vzniku nedoplatku, nemůže tato okolnost mít vliv na vznik nároku daňového subjektu na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu ve smyslu výše vyloženém.
17. Nadto v tomto případě k převedení přeplatku na úhradu nedoplatku nemohlo vůbec dojít, neboť nedoplatek byl toliko zajištěn zajišťovacími příkazy vydanými dne 10. 6. 2016, a byl tak dle § 150 odst. 4 daňového řádu ve znění účinném v době převedení přeplatku správcem daně přijat a evidován na osobním depozitním účtu daňového subjektu a nikoli na jeho osobním daňovém účtu. Podle ustanovení § 154 odst. 2 daňového řádu správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku dle odstavce 4 (nedoplatek téhož daňového subjektu evidovaný u jiného správce daně). Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije. Krajský soud konstatuje, že daňový řád ve znění účinném v době převedení přeplatku na nedoplatek správcem daně umožňoval převod přeplatku na případný nedoplatek pouze mezi osobními daňovými účty daňového subjektu a nikoli mezi osobním daňovým účtem a osobním depozitním účtem. Tyto typy daňových účtů nelze směšovat, neboť ze znění uvedených ustanovení je zjevné, že záměrem zákonodárce bylo vymezit dva různé typy osobních účtů daňového subjektu. O tomto závěru svědčí i druhá věta § 150 odst. 4 daňového řádu, dle níž: *„Ke dni zániku účinnosti zajišťovacího příkazu se převede zajištěná částka ve výši potřebné k úhradě zajištěné daně z osobního depozitního účtu na příslušný osobní daňový účet daňového subjektu.“*
18. Krajský soud se proto dále zabýval otázkou lhůty, po jejímž uplynutí nárok na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu vzniká. Na základě již citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie dospěl k závěru, že počátek běhu této lhůty je třeba navázat na okamžik, k němuž je třeba podat za příslušné zdaňovací období daňové přiznání (pokud bylo včas podáno, což se ovšem v nyní posuzovaném případě stalo).
19. V rozsudku ve věci K. na základě rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věcech S. (ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. C-25/07, dostupný na www.c.e.eu) a E. M. I. 3 AD (ze dne 12. 5. 2011, sp. zn. C-107/10, dostupný na www.c.e.eu), kdy Soudní dvůr EU sice reprobval

lhůtu 180 denní, akceptoval však lhůtu tříměsíční, dovedl Nejvyšší správní soud délku této lhůty v trvání tří měsíců. Oproti tomu právní úprava účinná od 1.1.2015 – vycházejí patrně ze stejně určených mantinelů – stanoví délku této lhůty v trvání měsíců pěti. Je přitom jisté právem pozitivního vnitrostátního zákonodárce stanovit v rámci eurokonformních limitů délku této lhůty. Pokud však vnitrostátní zákonodárce tohoto svého oprávnění nevyužil, nezbyvá než pro období do okamžiku, kdy již takovou lhůtu stanovil, vycházet z pečlivě odůvodněných a žalovaným věcně nezpochybněných závěrů vrcholné autority na úseku správního práva v České republice – Nejvyššího správního soudu. Žalovaný nesnesl a krajský soud ani sám nenalezl žádný závažný racionální argument, který by závěry Nejvyššího správního soudu ve věci K. zpochybnil.

20. Pro dobu do 31. 12. 2014 tak krajský soud uzavírá, že nárok na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty začal vznikat uplynutím tří měsíců ode dne, kdy měl být řádně deklarován daňovým přiznáním daňového subjektu (pokud k takové deklaraci došlo). Takovým dnem u daňové povinnosti za únor 2013 je pondělí 25. 3. 2013, za březen 2013 čtvrtek 25. 4. 2013 a za srpen 2013 středa 25. 9. 2013, neboť u zdaňovacích období kratších než 1 rok je povinnost podat daňové přiznání do 25. dne měsíce následujícího (§ 136 odst. 4 daňového řádu, viz rovněž § 101 zákona o DPH). Tříměsíční lhůta k vyplacení řádně deklarovaného nadměrného odpočtu proto uplynula pro zdaňovací období únor 2013 dne 25. 6. 2013 (úterý), pro zdaňovací období březen 2013 dne 25. 7. 2013 (čtvrtek) a pro zdaňovací období srpen 2013 dne 27. 12. 2013 (tento den nemohl připadnout na státní svátek 25. 12. a 26. 12. 2013, viz § 33 odst. 4 d. ř.) a dnem následujícím počal žalobkyni vznikat nárok na úrok z tohoto nadměrného odpočtu.
21. S ohledem na skutečnost, že správce daně převedl přeplatek na úhradu nedoplatku nezákonně, nenastal žádný zákonem předvídaný okamžik, který by vymezil konec období, za nějž má žalobkyně právo na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu, přiznal krajský soud žalobkyni nárok na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu za období až do 15. 1. 2017, jak požadovala v žalobě.
22. Proto krajský soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. vyhověl žalobě co do úroku za dobu od 26. 6. 2013 do 15. 1. 2017, u zdaňovacího období únor 2013, za dobu od 26. 7. 2013 do 15. 1. 2017 u zdaňovacího období březen 2013 a za dobu od 28. 12. 2013 do 15. 1. 2017 u zdaňovacího období srpen 2013. Za dny 25. 6. 2013, 25. 7. 2013 a 25. 12. – 27. 12. 2013 však žalobu podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitého dle § 64 s. ř. s., když žalobkyně byla v řízení procesně neúspěšná toliko ve zcela nepatrné části a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří:

náklady zastoupení daňovým poradcem:

- ▮) odměna za zastupování v řízení ve výši
3.100 Kč / úkon při těchto úkonech právní
služby:

1) příprava a převzetí věci		
2) sepis žaloby		
3) replika ze dne 10. 8. 2018	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)	12.400 Kč
4) účast na jednání před soudem 14. 11. 2018	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
□) paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. □)	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.	1.200 Kč
□) cestovní náhrady za cestu Praha - Olomouc a zpět celkem 570 km, vozidlem tov. zn. Mercedes –Benz GL 420, s průměrnou spotřebou 11,6 l/100 km, palivo:MN, při ceně paliva 29,8 Kč/l a 4 Kč/km amortizace	§ 13 odst. 1
vyhl. č. 177/1996 Sb.
a § 1 a § 4 písm. c)
vyhl. 463/2017 Sb.	4.250,38 Kč
□) náhrada za promeškaný čas – čas strávený cestou do místa jednání soudu – 2 x 3 h, tj. 12 půlhodin	§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.	1.200 Kč
DPH 21% z částek uvedených pod písm. □)
– □)		4.000,58 Kč

Celkem

23.051 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám daňového poradce, který žalobkyni v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

24. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když této osobě neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Olomouc 14. listopadu 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.